

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

DECIZIE

Cererea nr. 10003/16
Mariana RARINCA
împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită la 12 ianuarie 2021 într-un comitet compus din:

Gabriele Kucsko-Stadlmayer, *președinte*,

Carlo Ranzoni,

Pere Pastor Vilanova, *judcători*,

și Ilse Freiwirth, *grefier adjunct de secție*,

Având în vedere cererea menționată, introdusă la 15 februarie 2016,

După ce a deliberat, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. Reclamanta, doamna Mariana Rarinca, este resortisantă română, s-a născut în 1959 și are domiciliul în Galați. În fața Curții, a fost reprezentată de C.L. Popescu, avocat în București.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

2. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

A. Acțiunea penală îndreptată împotriva reclamantei

3. La 4 iunie 2014, L.D.S. – judecător și președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție – a formulat o plângere penală împotriva reclamantei pentru infracțiunea de șantaj. L.D.S. nu s-a constituit parte civilă în cauză.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

4. Prin încheierea din 10 iunie 2014, Tribunalul București, în complet de judecător unic, compus dintr-un judecător de drepturi și libertăți, a admis cererea depusă de Direcția Națională Anticorupție („DNA”) pentru ca reclamanta să fie arestată preventiv pe perioada premergătoare procesului, cu motivarea că probele disponibile arătau că exista o bănuială întemeiată că reclamanta a șantajat-o pe doamna judecător L.D.S. În urma recursului formulat de reclamantă, Curtea de Apel București, în complet de judecător unic, compus dintr-un judecător de drepturi și libertăți (și anume, A.P.M.), a menținut încheierea tribunalului la 17 iunie 2014.

5. La 30 iunie 2014, DNA a inculpat-o pe reclamantă de șantaj și a trimis dosarul la instanța de judecată. Legalitatea rechizitoriului DNA și a probelor disponibile în dosarul cauzei au fost confirmate prin încheierea definitivă din 4 august 2014 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară.

6. La 26 august 2014, tribunalul, în complet de judecător unic, compus dintr-un judecător de cameră preliminară, a examinat legalitatea privării de libertate a reclamantei și a menținut măsura. La 5 septembrie 2014, în urma recursului formulat de reclamantă, curtea de apel, în complet de judecător unic, compus dintr-un judecător de cameră preliminară (C.C.D.), a validat încheierea tribunalului cu motivarea că probele disponibile arătau că exista o bănuială întemeiată că reclamanta a săvârșit infracțiunea.

B. Hotărârea instanței de fond

7. Prin sentința penală din 18 decembrie 2014, tribunalul a condamnat-o pe reclamantă la 3 ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj la adresa doamnei judecător L.D.S., cu suspendarea executării pedepsei.

8. Citând probele cu înscrisuri și martori, instanța a reținut că, în perioada august 2013 – iunie 2014, reclamanta a amenințat-o pe doamna judecător L.D.S. cu darea în vileag către presă a unor fapte imaginare, dar compromițătoare pentru L.D.S. și soțul acesteia, dacă L.D.S. nu îi plătea reclamantei suma de 20.000 de euro (EUR).

C. Apelul declarat de părți împotriva hotărârii instanței de fond

9. Reclamanta și DNA au declarat apel împotriva sentinței penale.

10. Reclamanta a susținut, printre altele, că a indicat în mod expres într-un mesaj tip SMS pe care l-a trimis unui colaborator sub acoperire adus de DNA pentru a lucra la caz că nu a solicitat niciodată 20.000 EUR judecătoarei L.D.S. Mesajele ei au fost menite doar să o convingă pe doamna judecător L.D.S. să îi înapoieze banii pe care îi datora. DNA a fost părțitoare împotriva ei și nu a fost interesată de aflarea adevărului.

D. Hotărârea instanței de apel

11. Prin decizia penală din 20 mai 2015, care nu putea fi atacată prin procedură ordinară, curtea de apel, în complet de doi judecători (R.G. și D.M.), a admis apelul declarat de reclamantă, a desființat în parte sentința penală din 18 decembrie 2014 și a achitat-o pe reclamantă.

12. Instanța a reținut că doamna judecător L.D.S. nu a divulgat niciodată autorităților faptele compromițătoare pe care reclamanta amenințase să le divulge. În plus, având în vedere declarațiile date de doamna judecător L.D.S. și mărturia dată de concubinul reclamantei, mesajele tip SMS trimise de reclamantă, în care solicitase doamnei judecător L.D.S. să plătească datoria sus-menționată, nu ar fi putut să o alarmeze pe L.D.S. ori să îi afecteze bunăstarea psihică. Aceste elemente erau esențiale pentru existența infracțiunii de șantaj. Mesajele trimise de reclamantă colaboratorului sub acoperire nu constituiau un element material al infracțiunii, întrucât acestea fuseseră pur și simplu trimise ca răspuns la mesajele trimise de colaborator.

13. În plus, instanța a reținut că urmărirea penală îndreptată împotriva reclamantei a încălcat art. 6 și 8 din Convenție și că actele și măsurile DNA au fost nelegale. Chiar dacă un judecător de cameră preliminară a confirmat legalitatea probelor obținute de colaboratorul sub acoperire, se impunea ca judecătorii care examinează în prezent cauza, în calitatea lor de apărători ai libertăților individuale recunoscute pe plan european, să sancționeze încălcarea art. 6 din Convenție de către DNA. În plus, unele dintre măsurile luate de DNA în rechizitoriu au fost nelegale; a investigat cauza prea rapid și fără a strânge probe atât în favoarea cât și în defavoarea reclamantei; și s-a bazat fără niciun motiv pe existența unor fapte compromițătoare imaginare în care era implicată doamna judecător L.D.S., în pofida susținerilor reclamantei că nu încercase să o șantajeze pe L.D.S.

14. Instanța de fond nu și-a îndeplinit obligația de a examina probele și apărările reclamantei. Probele atestau că reclamanta și doamna judecător L.D.S. au avut o înțelegere privind prestarea unor servicii de către reclamantă pentru L.D.S. Prin urmare, mesajele reclamantei către doamna judecător L.D.S. urmăreau recuperarea banilor care îi aparțineau.

E. Contestația în anulare formulată de DNA*1. Argumentele DNA*

15. La 29 mai 2015, DNA a depus cerere de contestație în anulare, prin care a solicitat desființarea deciziei penale din 20 mai 2015 pe motivul lipsei de imparțialitate a unuia dintre membrii completului (R.G.). DNA a susținut că, în cursul procesului, conduita și deciziile doamnei judecător R.G., analizate în contextul opiniei acesteia referitoare la ceea ce constituia o eroare judiciară – pe care a exprimat-o în cadrul unui interviu de angajare pe care l-a susținut la 16 mai 2013 („discuția din 2013”) cu doamna judecător L.D.S. (la

momentul respectiv membră a unei comisii de examinare a cererilor de promovare ale judecătorilor la Curtea de Casație) – au dovedit lipsa de imparțialitate a acesteia față de cauză și faptul că deja își formase opinia cu privire la ceea ce ar trebui să fie soluția cauzei.

16. La 17 august 2015, DNA a prezentat un argument suplimentar pentru desființarea deciziei penale din 20 mai 2015 privind motivarea acestei decizii.

17. DNA a susținut că motivarea deciziei penale, care fusese redactată de doamna judecător R.G., echivalase cu o reexaminare a legalității probelor disponibile, chiar dacă această chestiune fusese deja examinată și soluționată prin încheiere definitivă pronunțată de judecătorul de cameră preliminară. Decizia penală a echivalat cu un act de acuzare a procurorilor de caz și a doamnei judecător L.D.S. și s-a referit exclusiv la declarațiile date de doamna judecător L.D.S., deși instanța avea obligația de a lua în considerare toate probele disponibile. Doamna judecător R.G. ar fi putut clarifica orice îndoială pe care ar fi putut să o aibă cu privire la cauză solicitând depunerea de probe suplimentare la dosarul cauzei, dar nu a procedat astfel.

18. Jurisprudența Curții menționată de DNA în cererea de contestație în anulare a fost citată pentru a ilustra definiția Curții privind o instanță imparțială și criteriile relevante care necesitau să fie aplicate în această privință.

2. Argumentele reclamantei

19. Reclamanta a depus întâmpinare împotriva contestației în anulare. A susținut că o contestație în anulare nu poate fi folosită pentru condamnarea unei persoane achitate. DNA sau doamna judecător L.D.S. ar fi putut – în cursul procesului soluționat prin decizia penală din 20 mai 2015 (*supra*, pct. 15) – să conteste modul în care doamna judecător R.G. a condus procesul și ar fi putut cere recuzarea doamnei judecător ca urmare a opiniilor pe care le-a exprimat în timpul discuției din 2013. Prin urmare, DNA și L.D.S. nu mai puteau să invoce pretinsa lipsă de imparțialitate a doamnei judecător R.G. la formularea unei contestații în anulare. În plus, art. 6 din Convenție era inaplicabil în ceea ce privește această cauză, având în vedere că doamna judecător L.D.S. nu s-a constituit parte civilă în proces.

20. În plus, reclamanta a susținut că rezoluția și încheierea din 23 iulie 2015 (*infra*, pct. 23-25) au fost nelegale; prin urmare, a solicitat constatarea nulității absolute a acestora.

3. Măsurile preliminare luate de instanță

21. La 24 și 26 iunie 2015, curtea de apel, în complet de doi judecători (M.N. și C.C.C.), a ținut primele două ședințe de judecată în cauza având ca obiect cererea de contestație în anulare formulată de DNA. Instanța a considerat că respectiva contestație în anulare nu putea fi judecată deoarece dosarul a fost transferat la Inspekția Judiciară de pe lângă Consiliul Superior

al Magistraturii. Instanța solicitat Inspecției Judiciare trimiterea de urgență a dosarului cauzei înapoi la instanță și a suspendat judecata până la 26 iunie și, respectiv, 2 septembrie 2015.

22. La 1 iulie 2015, Inspecția Judiciară a retrimis dosarul cauzei la curtea de apel.

23. La 23 iulie 2015, DNA a depus la curtea de apel o cerere de preschimbare a termenului de judecată, de la 2 septembrie 2015 la o dată anterioară. DNA a susținut că o amânare de 2 luni era excesivă, având în vedere obiectul cauzei. DNA și-a justificat cererea făcând trimitere la mediatizarea intensă a cazului și a susținut că un astfel de caz necesita să fie examinat rapid. Invocând considerente de celeritate, DNA a invocat, de asemenea, decizia Curții Constituționale din 14 iulie 2015, prin care a declarat neconstituționale dispozițiile care permit admiterea în principiu a unei contestații în anulare fără citarea părților.

24. La aceeași dată, curtea de apel, în complet de judecător unic compus din domnul judecător G.D.M., a admis cererea DNA și a hotărât că admiterea contestației în anulare să fie examinată imediat.

25. Printr-o încheiere pronunțată la aceeași dată, curtea de apel, în complet de doi judecători (G.D.M. și B.C.T.I.), a declarat – fără citarea reclamantei și a doamnei judecător L.D.S. – că este admisă contestația în anulare și a stabilit data de 17 august 2015 ca termen pentru examinarea fondului. Instanța a reținut că respectiva contestație în anulare îndeplinea toate condițiile formale de admisibilitate.

26. La 4 și 8 august 2015, doamna judecător R.G. a depus cereri la curtea de apel, solicitând să i se încuviințeze intervenția în proces în nume propriu; de asemenea, a solicitat ca domnul judecător G.D.M. să se abțină de la judecarea cauzei. În susținerile sale, a afirmat că la începutul lunii iulie G.D.M. i-a comunicat că va admite contestația în anulare, deoarece art. 6 din Convenție era aplicabil în speță.

27. La 13 august 2015, domnul judecător G.D.M., în calitate de președinte al completului pentru examinarea fondului contestației în anulare, a stabilit compunerea nominală a completului respectiv. Potrivit raportului privind procesul său decizional, acesta a decis ca din completul care urma să examineze fondul contestației în anulare la data de 17 august 2015 să facă parte și doamna judecător A.T. În plus, a precizat că a fost singurul membru al curții de apel care a pronunțat încheierea din 23 iulie 2015 (*supra*, pct. 25) care urma să lucreze și la 17 august 2015, întrucât judecătorul B.C.T.I. (unul dintre judecătorii de permanență la 23 iulie 2015) era în concediu. Potrivit hotărârii din 27 mai 2015 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București („CCCAB”) privind planificarea judecătorilor pe perioada vacanței de vară, doamna judecător A.T. era judecător de permanență la 17 august 2015.

4. Cererea reclamantei de recuzare a membrilor completului care a judecat fondul contestației în anulare formulate de DNA

28. La 17 august 2015, reclamanta a depus cerere de recuzare a judecătorilor G.D.M. și A.T., invocând ca motiv pretinsa părtinire a acestora. A invocat modul pretins nelegal în care domnul judecător G.D.M. preluase dosarul cauzei la 23 iulie 2015 și faptul că acesta ignorase efectele deciziei Curții Constituționale din 14 iulie 2015. În plus, acesta a programat judecarea fondului contestației în anulare într-o zi în care (așa cum știa foarte bine) A.T. urma să fie al doilea judecător din complet. De asemenea, exista o ostilitate între reclamantă și judecătorii din complet ca urmare a demersurilor susmenționate și a plângerilor pe care reclamanta le-a depus în acest sens la autoritățile competente.

29. La aceeași dată, curtea de apel, în complet de doi judecători (G.D.M. și A.T.), a decis admiterea contestației împotriva domnului judecător G.D.M. și judecarea pe fond. În ceea ce privește cererea de recuzare formulată de reclamantă cu privire la doamna judecător A.T., instanța a decis, cu acordul părților, ca aceasta să fie examinată după soluționarea cererii formulate împotriva domnului judecător G.D.M.

30. Prin încheiere definitivă pronunțată la aceeași dată, curtea de apel, în complet de doi judecători (A.T. și A.B.R.), a respins cererea de recuzare formulată împotriva domnului judecător G.D.M. Instanța a reținut că argumentele reclamantei se refereau exclusiv la măsurile administrative pe care respectivul judecător le adoptase în legătură cu dosarul cauzei și la modul în care acesta a dat curs unora dintre cererile părților. Măsurile respective, precum și modul în care au fost îndeplinite cererile respective, se încadrau în competența exclusivă a completului de judecată care a judecat cauza. Practica judiciară națională era unanimă în sensul că argumentele referitoare la astfel de aspecte nu constituie motive pentru recuzarea unui judecător. A decide altfel ar însemna că părțile ar putea alege judecătorii care examinează cauza lor recuzându-i pe cei pe care nu îi plac din motive lipsite de fond.

31. De asemenea, reclamanta nu se putea prevala pe ostilitate ca motiv al cererii sale de recuzare. Practica judiciară națională a respins în mod constant ca nefondate cererile de recuzare care erau bazate pe plângeri penale sau administrative depuse de părți împotriva judecătorilor, deoarece au fost considerate ca fiind încercări nelegitime de a recuza judecătorii care nu le erau pe plac de la judecarea unei cauze. Un judecător este un profesionist în domeniul juridic și este capabil să își păstreze imparțialitatea, chiar și atunci când părțile la proces au opinii nefavorabile la adresa sa.

32. La aceeași dată, curtea de apel, în complet de doi judecători (G.D.M. și A.T.), a respins ca inadmisibilă cererea de recuzare formulată de reclamantă împotriva doamnei judecător A.T. Instanța a reținut că reclamanta nu și-a motivat cererea de recuzare, susținerile sale referindu-se numai la acțiunile unui alt judecător.

5. Hotărârea pronunțată pe fondul contestației în anulare

33. Prin decizia penală din 17 august 2015, definitivă, curtea de apel, în complet de doi judecători (G.D.M. și A.T.), a admis contestația în anulare, a desființat decizia penală din 20 mai 2015 și a stabilit pe 21 august 2015 termenul pentru rejudecarea apelului declarat de părți împotriva sentinței penale din 18 decembrie 2014. În plus, instanța a respins ca inadmisibile cererile formulate de doamna judecător R.G. pentru a putea interveni în cauză și a înlăturat înscrisurile depuse de aceasta la dosarul cauzei. De asemenea, instanța a respins cererea reclamantei de constatare a nulității absolute a rezoluției și încheierii din 23 iulie 2015 (*supra*, pct. 23-25).

34. Instanța a reținut că preschimbarea termenului de judecată a fost legală, măsura fiind luată de un membru al completului de judecată care era de permanență la data formulării cererii (când judecătorii M.N. și C.C.C. se aflau în concediu de odihnă și, prin urmare, nu puteau să își exercite atribuțiile). Măsura în discuție era un act de administrare a dosarului; prin urmare, era permis ca un singur judecător din complet să dea această rezoluție, întrucât nu era necesară semnătura ambilor judecători din complet. Încheierea din 23 iulie 2015 privind admiterea contestației în anulare a fost definitivă.

35. În plus, instanța a reținut că trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia DNA și doamna judecător L.D.S. ar fi putut ridica problema presupusei părtiniri a doamnei judecător R.G. în cursul procedurii ordinare. Lipsa de imparțialitate a doamnei judecător R.G. trebuia apreciată ținând seama atât de convingerile personale pe care le-a exprimat în cursul discuției din 2013 (*supra*, pct. 15), cât și de modul de argumentare a deciziei din 20 mai 2015, ce depășește limitele general admise ale amprentei personale ale judecătorului în expunerea motivelor ce au condus la pronunțarea unei soluții.

36. Instanța a considerat că tehnica de argumentare prin care doamna judecător R.G. a expus motivele hotărârii din 20 mai 2015 a fost una particulară, oarecum excepțională în practica judiciară generală. Decizia se baza în cea mai mare parte pe aprecierea ca nelegale a probelor administrate în cursul urmăririi penale. Această concluzie echivala cu o încălcare a principiului separației funcțiilor judiciare, în condițiile în care niciun participant la proces nu a contestat încheierea judecătorului de cameră preliminară prin care s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

37. Judecătorii R.G. și D.M. și-au dat seama că încălcau caracterul definitiv al încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară. Cu toate acestea, R.G. și D.M., printr-un procedeu juridic inovativ, au procedat la constatarea nelegalității probelor administrate în cursul urmăririi penale care erau defavorabile reclamantei. Autointitulându-se apărători ai libertăților individuale recunoscute pe plan european și făcând o trimitere generoasă la art. 6 din Convenție, au procedat la (i) considerarea ca abuzive a unor acuze aduse reclamantei, (ii) aprecierii ca probe obținute în stare de provocare a

interceptărilor mesajelor dintre reclamantă și colaboratorul sub acoperire și (iii) interpretarea celerității acțiunii penale ca nelegală.

38. Chiar și dacă nu s-ar primi teza conform căreia încheierea judecătorului de cameră preliminară, necontestată, ar avea autoritate de lucru judecat, pentru echitabilitatea procedurii, magistrații au obligația să pună în discuția părților nelegalitatea unor procedee probatorii, dând posibilitatea participanților să își exprime poziția și eventual să propună probe noi. Or, în speță, atât reclamanta, cât și doamna judecător L.D.S. au avut convingerea că nu se poate repune în discuție încheierea judecătorului de cameră; prin urmare, nu au cerut administrarea altor probe care eventual să completească probele înlăturate de instanță pentru nelegalitate.

39. Instanța a recunoscut că nici încălcarea principiului separațiilor funcțiilor judiciare și nici neacordarea posibilității ca părțile să pună în discuție nelegalitatea probelor de la urmărirea penală nu constituie – privit în mod singular – temei de admitere al unei contestații în anulare. Cu toate acestea, instanța avea, de asemenea, obligația de a examina susținerile părților cu privire la discuția din 2013.

40. Doamna judecător R.G. nu a promovat interviul de angajare în condițiile în care doamna judecător L.D.S., în calitate de membru al comisiei de examinare, i-a adresat foarte puține întrebări; aceste întrebări au generat însă răspunsuri ce reliefauf confuzii severe din partea R.G. cu privire la rolurile respective ale instituțiilor juridice fundamentale. Analizate împreună cu elementele de tehnică juridică menționate în legătură cu decizia penală din 20 mai 2015, acestea afectează puternic prezumția de imparțialitate din partea judecătorului R.G.

6. Contestația în anulare formulată de reclamantă împotriva deciziei penale din 17 august 2015

41. Reclamanta a formulat contestație în anulare împotriva deciziei penale din 17 august 2015.

42. La 27 august 2015, curtea de apel a admis cererea de abținere de la judecarea cauzei, depusă de doamna judecător A.P.M. Fiind unul dintre membrii completului de judecată învestit cu judecarea cauzei, aceasta a susținut că, la 17 iunie 2014 (*supra*, pct. 4), a menținut decizia de arestare preventivă a reclamantei și, prin urmare, era împiedicată prin lege să participe la judecarea cauzei în continuare.

43. Prin decizia penală din 2 septembrie 2015, curtea de apel a respins ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de reclamantă, cu motivarea că decizia penală din 17 august 2015 nu putea fi atacată.

F. Rejudecarea apelurilor declarate de părți împotriva sentinței penale din 18 decembrie 2014

1. Hotărâri preliminare ale instanței

44. La 21 august 2015, curtea de apel (judecătorii G.D.M. și A.T.) a suspendat rejudecarea apelurilor declarate de părți până la data de 10 septembrie 2015, pentru ca reclamanta să își poată pregăti apărarea.

45. La 10 septembrie 2015, reclamanta a depus cereri de recuzare a judecătorilor sus-menționați, invocând părtinirea acestora în sensul că au respins cererea sa de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate privind anumite articole din Codul de procedură penală și motivul că depusese plângere penală împotriva acestora.

46. La aceeași dată, curtea de apel (judecătorii G.D.M. și A.T.) a respins cererea de recuzare depusă de reclamantă ca inadmisibilă, cu motivarea că reclamanta nu a furnizat argumente de fapt sau de drept care să justifice cererea de recuzare. O cerere de recuzare bazată pe plângeri penale împotriva unui complet de judecată echivala cu abuz în exercițiul dreptului de recuzare; în plus, decizia instanței de respingere a cererii sus-menționate de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate privind anumite articole din Codul de procedură penală nu se număra printre motivele de recuzare a judecătorilor.

47. La aceeași dată, instanța a admis în parte o solicitare formulată de reclamantă pentru adăugarea de probe suplimentare la dosarul cauzei și a respins în parte această solicitare cu motivarea că probele în discuție nu erau relevante pentru cauză.

2. Decizia penală a instanței

48. Prin decizia penală din 11 septembrie 2015, definitivă, curtea de apel, în complet de doi judecători (G.D.M. și A.T.), a respins apelurile declarate de părți împotriva sentinței penale din 18 decembrie 2014.

49. Referindu-se (i) la conținutul convorbirilor dintre reclamantă, doamna judecător L.D.S. și colaboratorul sub acoperire și (ii) la probele cu înscrisuri disponibile, instanța a reținut că reclamanta a încercat să speculeze starea de vulnerabilitate a doamnei judecător L.D.S. în toamna anului 2013. La acea vreme, doamna judecător L.D.S. a fost ținta unei campanii susținute, exercitate de unele trusturi de presă, prin care se urmărea denigrarea și diminuarea șanselor de reușită la un nou mandat de președinte al Înaltei Curții de Casație și Justiție.

50. În consecință, în septembrie 2013, reclamanta l-a contactat pe martorul R.S. și i-a comunicat că doamna judecător L.D.S. trebuia să îi remită suma de 20.000 de euro pe care ar fi plătit-o unor persoane necunoscute, foști clienți ai soțului decedat al doamnei judecător L.D.S. De asemenea, l-a informat pe R.S. că a fost contactată de televiziuni care erau interesate să afle „amănunte picante”, că a semnat un acord cu una dintre televiziuni și că va dezvălui

acelei televiziuni informații despre cabinetul de avocatură al soțului decedat al doamnei judecător L.D.S.

51. Martorul R.S. nu i-a transmis imediat doamnei judecător L.D.S. mesajul reclamantei; abia în decembrie 2013, reclamanta a trimis martorului câteva mesaje tip SMS referitoare la aceeași chestiune, iar martorul a decis ulterior să ia legătura cu L.D.S. Aceasta din urmă a solicitat apoi reclamantei clarificări cu privire la presupusele datorii și, potrivit propriei declarații, i s-a comunicat de către reclamantă că aceasta din urmă va divulga presei informații compromițătoare despre familia sa în cazul în care refuză să plătească suma cerută.

52. Chiar dacă reclamanta și doamna judecător L.D.S. au păstrat legătura după luna decembrie 2013, reclamanta nu a mai reiterat necesitatea remiterii presupusei datorii de către doamna judecător L.D.S. până în luna iunie 2014, când a reînceput să facă presiuni asupra doamnei judecător L.D.S. I-a trimis mai multe mesaje tip SMS doamnei judecător L.D.S. informând-o că, dacă L.D.S. nu îi plătea datoria, intenționa să trimită presei informații pe care le-a reținut. Atunci când colaboratorul sub acoperire introdus în cauză a contactat-o pe reclamantă prin mesaje tip SMS, aceasta i-a spus colaboratorului că îi va răspunde ulterior.

53. În plus, instanța a reținut că reclamanta a contactat un post de televiziune de pe același telefon care fusese utilizat pentru transmiterea mesajelor SMS menționate mai sus către doamna judecător L.D.S. și care a fost găsit în posesia sa cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul său – și care, având în vedere declarațiile reclamantei, îi aparținea fără îndoială. Cu toate acestea, aceasta a refuzat să explice instanței de ce a sunat la acel post de televiziune.

54. Niciuna dintre probe, în afară de declarațiile date de reclamantă și de concubinul său, nu sugera că doamna judecător L.D.S. îi datora bani. În orice caz, nu prezintă relevanță dacă doamna judecător L.D.S. avea sau nu o datorie față de reclamantă, cât timp reclamanta încercase dobândirea în mod injust a unei sume de bani. Instanța a considerat că mesajele trimise de reclamantă au avut un caracter amenințător și că afirmațiile sale, având în vedere normele relevante aplicabile magistraților, erau de natură să declanșeze o cercetare disciplinară a doamnei judecător L.D.S. sau, cel puțin, o diminuare severă a șanselor de a fi realeasă în funcția de președinte al ICCJ.

55. În ceea ce privește activitatea colaboratorului sub acoperire, instanța a considerat că acesta nu a săvârșit o acțiune de provocare a reclamantei la comiterea infracțiunii. Prin abordarea martorului R.S. și a doamnei judecător L.D.S., reclamanta a acționat exclusiv din proprie inițiativă. Colaboratorul sub acoperire a fost utilizat de autorități abia după ce doamna judecător L.D.S. a depus plângere împotriva reclamantei. Având în vedere conținutul mesajelor colaboratorului, era clar pentru orice observator de bună credință că respectivul colaborator nu a încercat în niciun moment să o determine pe

reclamantă la săvârșirea vreunei infracțiuni, ci doar a încercat să clarifice identitatea persoanei care trimitea mesajele și cererile exacte formulate.

56. În sfârșit, instanța a reținut că reclamanta, în ultimul cuvânt adresat instanței, a recunoscut că a procedat greșit trimițând acele mesaje doamnei judecător L.D.S., în loc să o dea în judecată. În plus, nu știa dacă avea sau nu voie să trimită acele mesaje doamnei judecător L.D.S.

G. Contestația în anulare formulată de reclamantă împotriva deciziei penale din 11 septembrie 2015

1. Susținerile reclamantei

57. Reclamanta a formulat contestație în anulare, prin care a solicitat desființarea deciziei penale din 11 septembrie 2015. A susținut că completul care a pronunțat decizia penală nu a fost compus în mod legal și că judecătorii care au examinat cauza sa nu au fost imparțiali. După ce a introdus contestația în anulare, aceasta a prezentat argumente suplimentare la date diferite.

58. Conform normelor relevante, în cazul în care completul de judecată căruia i s-a repartizat inițial o cauză nu poate să se pronunțe cu privire la o cerere de preschimbare de termen, această decizie trebuie să fie luată de un alt complet de judecată desemnat aleatoriu, nu de către judecătorul de permanență. O hotărâre anterioară a CCCAB prin care se acorda judecătorilor desemnați din planificarea de permanență competența să soluționeze astfel de cereri nu era aplicabilă în cauzele penale; în plus, aceasta ar fi fost, în orice caz, contrară normelor legale deoarece – dată fiind cunoașterea prealabilă a completelor pe zile în vacanța judecătorească, se putea dirija dosarul la completul dorit.

59. Judecătorii M.N. și C.C.C. au fost împiedicați să examineze cauza în iunie 2015 din cauza unor presupuse transferuri administrative ale dosarului cauzei care fie (i) nu au fost solicitate efectiv, fie (ii) au avut loc fără a fi fost solicitate în mod legal (adică fără aprobarea președintelui completului investit cu judecarea cauzei). De asemenea, completul care a hotărât devansarea termenului de judecată a fost compus dintr-un judecător unic, nu din doi judecători; în plus, respectivul judecător nu a fost M.N. sau C.C.C., nu și-a motivat hotărârea, a ignorat lipsa urgenței contestației în anulare și a încercat să evite publicarea deciziei Curții Constituționale din 14 iulie 2015 (*supra*, pct. 23), încălcând astfel dreptul reclamantei la egalitatea armelor.

60. În plus, reclamanta a susținut că, la 23 iulie 2015, domnul judecător G.D.M. a ales practic compunerea completului de judecată care urma să examineze admisibilitatea contestației în anulare formulate de DNA prin stabilirea termenului de judecată în aceeași zi în care urma să fie președinte al completului de permanență. În plus, singurul motiv pentru care domnul judecător G.D.M. a ales data de 17 august 2015 ca dată pentru judecarea fondului contestației în anulare formulate de DNA a fost numele judecătorilor

din lista de permanență din acea zi și posibilitatea ca acesta, în calitate de președinte, să aleagă judecătorul care urma să i se alăture în complet.

61. Domnul judecător G.D.M. și-a exprimat opinia cu privire la soluționarea cauzei chiar înainte de pronunțarea deciziei penale din 17 august. Prin admiterea contestației în anulare formulate de DNA, acesta a încălcat principiul autorității de lucru judecat garantate de art. 6 din Convenție și principiul *non bis in idem* garantat de art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Contestația în anulare a fost respinsă ca inadmisibilă deoarece a fost, în realitate, un apel „deghizat”. DNA și doamna judecător L.D.S. au avut cunoștința de presupusa lipsă de imparțialitate a doamnei judecător R.G. în cursul procedurii ordinare, dar nu au recuzat-o pe respectiva doamnă judecător.

62. În plus, domnul judecător G.D.M. a interpretat greșit discuția pe care doamna judecător R.G. a avut-o cu doamna judecător L.D.S. în timpul interviului deoarece acesta a refuzat să vizioneze înregistrarea audio-video integrală a respectivului interviu; de asemenea, transcrierea interviului din 2013 pusă la dispoziție de DNA nu conținea pasaje esențiale din această discuție, care a avut loc cu aproape 2 ani înainte ca R.G. să fie investită cu judecarea cauzei și a avut ca obiect teoria dreptului și autoevaluarea pe care R.G. o făcuse cu privire la propria caracterizare — respectiv punctele sale tari și slabe (după ce a fost invitată să facă acest lucru de către comisia de evaluare). Domnul judecător G.D.M. a folosit părținerea doamnei R.G. față de L.D.S. ca argument pentru a admite contestația în anulare formulată de DNA, chiar dacă art. 6 din Convenție nu a fost aplicabil în cauză. În plus, motivele invocate de acesta pentru admiterea contestației în anulare au fost invocate în afara termenului permis de lege; totodată, unul dintre aceste motive nu a fost nici măcar invocat de DNA, ci de doamna judecător L.D.S.

63. Examinând contestația formulată de reclamantă împotriva sentinței penale din 18 decembrie 2014, completul prezidat de domnul judecător G.D.M. a ignorat unele dintre notele scrise ale acesteia și nu i-a dat posibilitatea să le susțină oral. În plus, la 10 septembrie 2015, G.D.M. a respins în mod nejustificat cererile acesteia de probe suplimentare, care erau esențiale pentru dosar.

64. Reclamanta a susținut, de asemenea, că judecătorii A.T. și B.C.T.I. au fost părținitori. Aceștia au fost aleși de judecătorul G.D.M. pentru a face parte din completul său și au susținut toate deciziile sale împotriva reclamantei. De asemenea, la 17 august 2015, doamna judecător A.T. a respins cererea reclamantei de recuzare a domnului judecător G.D.M., menționată mai sus.

65. Reluând argumentele prezentate anterior, reclamanta a solicitat instanței să constate nulitatea absolută a actelor adoptate de domnul judecător G.D.M. la 23 iulie 2015, a încheierii din 17 august 2015 prin care s-a respins cererea sa de recuzare a domnului judecător G.D.M., precum și a deciziei penale din 17 august 2015. În plus, aceasta a solicitat instanței să repare toate

încălcările drepturilor sale prevăzute de Convenție, astfel cum sunt garantate de art. 6, 14, 17 din Convenție și art. 4 din Protocolul nr. 7.

66. În plus, reclamanta a susținut că nici completul investit cu soluționarea contestației sale în anulare nu a fost compus potrivit legii și că judecătorii C.C.D. (*infra*, pct. 68) și A.P.M. nu au fost imparțiali.

67. La 17 iunie 2014, doamna judecător A.P.M. (la fel ca doamna judecător C.C.D. la o dată ulterioară) a confirmat arestarea preventivă a reclamantei pe perioada premergătoare procesului cu motivarea că persoana vătămată era un „reper de moralitate, profesionalism, corectitudine și demnitate”. Prin urmare, încheierea din 20 octombrie 2015 (*infra*, pct. 70) era caracterizată de nulitate absolută. În plus, hotărârea CCCAB din 29 septembrie 2015 (*infra*, pct. 68) era contrară legii și trebuia să fie declarată nulă.

2. *Demersuri preliminare privind contestația în anulare formulată de reclamantă*

68. La 29 septembrie 2015, CCCAB – în urma unei cereri depuse de secția penală – a decis să modifice compunerea unora dintre completele de judecată pentru a acoperi absențele unor judecători aflați în vizite de studiu sau în concediu. Colegiul a decis ca, în luna octombrie, completul investit cu soluționarea contestației în anulare formulate de reclamantă să fie compusă din doamnele judecător E.V.A.I. și C.C.D.

69. La 19 octombrie 2015, reclamanta a introdus o cerere de recuzare a doamnei judecător C.C.D., invocând lipsa de imparțialitate a acesteia. A susținut că, la 5 septembrie 2014, respectiva doamnă judecător a confirmat legalitatea arestării sale preventive. Prin urmare, C.C.D. avusese interesul să o vadă pe reclamantă condamnată deoarece achitarea ar ridica îndoieli cu privire la legalitatea arestării preventive. Compunerea completului fusese stabilită de colegiul de conducere al curții de apel după introducerea de către reclamantă a contestației în anulare. Prin urmare, reclamanta a avut suspiciuni că prin numirea doamnei judecător C.C.D. se urmărea respingerea contestației în anulare.

70. Prin încheierea definitivă din 20 octombrie 2015, curtea de apel, în complet de doi judecători (E.V.A.I. și A.P.M.) a respins contestația reclamantei. S-a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții, simplul fapt că un judecător a examinat măsurile preventive aplicate într-o cauză anterioară examinării pe fond a cauzei nu ridică în sine îndoieli cu privire la imparțialitatea acestui judecător. Normele relevante interziceau judecătorilor să examineze o cale de atac declarată într-o cauză doar în cazul în care au pronunțat hotărâri pe fondul cauzei respective. Motivele invocate pentru a justifica o măsură preventivă erau diferite de cele invocate pentru a justifica o hotărâre pe fondul cauzei; simplul fapt că doamna judecător C.C.D. examinase măsura arestării preventive a reclamantei nu era suficient pentru a ridica îndoieli obiective cu privire la imparțialitatea sa în ceea ce privește cauza.

71. În plus, instanța a reținut că C.C.D. nu devenise membru al completului din proprie voință, ci fusese numită de CCCAB. Potrivit normelor relevante privind atribuțiile judecătorilor, aceasta era obligată să participe la judecarea cauzei și nu putea să refuze acest lucru.

3. Decizia penală a instanței

72. Prin decizia penală definitivă din 22 octombrie 2015, curtea de apel, în complet de doi judecători (E.V.A.I. și C.C.D.) a respins ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de reclamantă. În plus, instanța a respins ca inadmisibile excepția ridicată de reclamantă cu privire la legalitatea hotărârii CCCAB din 29 septembrie 2015, cererea sa având ca obiect declararea nulității încheierii din 20 octombrie 2015, precum și cererea sa pentru obținerea unei copii electronice a înregistrării ședinței de judecată din 21 octombrie 2015.

73. Instanța a considerat că hotărârea CCCAB din 29 septembrie 2015 se referea la componența nominală a judecătorilor în cazuri individuale. Contestația reclamantei față de hotărârea sus-menționată avea scopul de a ocoli normele privind recuzarea judecătorilor, pe care le-a utilizat deja în legătură cu doamna judecător C.C.D.

74. De asemenea, instanța a statuat că încheierea din 20 octombrie 2015 era definitivă. În plus, încheierile pronunțate la 23 iulie 2015 (*supra*, pct. 23-33) și decizia penală din 17 august 2015 (*supra*, pct. 33) nu puteau face obiectul contestației în anulare. În plus, nu a existat nicio legătură între argumentele reclamantei și unele dintre motivele de contestație în anulare invocate de aceasta. Totodată, unele dintre problemele ridicate fuseseră deja soluționate la 10 septembrie 2015 printr-o încheiere care nu putea face obiectul unei contestații în anulare. De asemenea, decizia penală din 20 mai 2015 nu era definitivă, întrucât procesul în cauză a fost redeschis în urma unei contestații în anulare având ca obiect un viciu fundamental în cadrul procedurii anterioare.

75. Susținerile reclamantei – și anume că (i) în cursul procesului soluționat la 11 septembrie 2015, instanța a ignorat susținerile și argumentele sale și (ii) a respins toate probele solicitate de ea – nu au fost susținute de probele disponibile. Apărătorul ales al reclamantei a refuzat să prezinte instanței toate argumentele și notele scrise depuse în dosarul cauzei, iar instanța a examinat și a admis în parte cererile de probe depuse de reclamantă.

76. În final, instanța a considerat că, potrivit normelor de procedură relevante, reclamantei nu i se putea comunica nicio copie a înregistrării audio a ședinței de judecată de la termenul din 21 octombrie 2015.

H. Alte informații relevante

77. Prin deciziile definitive din 30 septembrie, 8 octombrie, 9 și 25 noiembrie 2015, ICCJ a respins ca nefondate recursurile declarate de

reclamantă împotriva deciziilor penale din 2, 10, 4 septembrie și 22 octombrie 2015, pronunțate de curtea de apel, de respingere ca inadmisibile a excepțiilor de neconstituționalitate și a excepției de nerespectare a Convenției invocate de reclamantă în legătură cu mai multe articole din Codul de procedură penală și normele privind preschimbarea termenelor de judecată. Instanța a reiterat constatările instanței de fond, potrivit cărora excepțiile de neconstituționalitate ridicate de reclamantă nu îndeplineau condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale.

78. Prin deciziile definitive din 5 octombrie și, respectiv, 2 noiembrie 2015, ICCJ a respins ca nefondate cererile depuse de reclamantă la 10 septembrie și, respectiv, 20 octombrie 2015, având ca obiect strămutarea cauzei și judecarea acesteia de către o altă curte de apel, invocând ca motiv pretinsa părtinire împotriva sa a tuturor judecătorilor de la curtea de apel (ca urmare a poziției doamnei judecător L.D.S. de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție).

79. Curtea de Casație a statuat că nimic din actele și măsurile luate de judecătorii de la curtea de apel cu privire la cauza reclamantei nu a fost contrar legii și că plângerile și solicitările sale privind actele acestora și eventuala lor recuzare au fost examinate și respinse în mod legal. Pe de altă parte, susținerile reclamantei cu privire la acte necorespunzătoare nu au fost demonstrate de probele disponibile. În plus, acceptarea tezei că funcția doamnei judecător L.D.S. de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție ar face ca toți judecătorii de la curtea de apel să nu fie eligibili pentru judecarea cauzei sale ar însemna că toți judecătorii de la toate curțile de apel din țară ar deveni neeligibili la rândul lor. Niciuna dintre probele disponibile nu arăta că judecătorii investiți cu judecarea cauzei reclamantei nu erau imparțiali.

80. La 30 octombrie 2015, reclamanta a introdus o contestație împotriva hotărârii CCCAB din 29 septembrie 2015 (*supra*, pct. 68) pe motiv că era nelegală. CCCAB a respins contestația la 3 noiembrie 2015 ca nefondată. Acesta a reținut că componența nominală a completului a fost modificată potrivit legii.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

81. Art. 64 alin. (4), 426, 427, 428, 429, 431 și 432 din Codul de procedură penală, în versiunea în vigoare la momentul respectiv, prevedeau că judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară nu pot participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.

82. Împotriva unei hotărâri penale definitive se poate face contestație în anulare, printre altele, atunci când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate. Contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, de persoana vătămată sau de către procuror. În cerere, contestatorul trebuie să arate cazurile de contestație în anulare pe care le

invocă, precum și motivele aduse în sprijinul acestora. Contestația în anulare poate fi introdusă în 10 zile de la data când persoana împotriva căreia se face executarea hotărârii definitive a luat cunoștință de hotărârea respectivă.

83. Contestația în anulare se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere. Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților. Instanța, constatând că cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute la art. 426 C. proc. pen. și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.

84. La termenul fixat pentru judecarea contestației în anulare, instanța, ascultând părțile și concluziile procurorului, dacă găsește contestația întemeiată, desființează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere și procedează (fie de îndată, fie acordând un termen, după caz) la rejudecarea apelului sau la rejudecarea cauzei după desființare.

CAPETE DE CERERE

85. În temeiul art. 6 din Convenție, reclamanta s-a plâns de caracterul abuziv al proceselor penale în care a fost implicată, având în vedere următoarele:

(i) completul care a pronunțat încheierile din 23 iulie 2015, precum și deciziile penale din 17 august și 11 septembrie 2015: α) nu a fost legal compus deoarece judecătorii repartizați în mod aleatoriu în cauza sa au fost împiedicați să o judece sub falsul motiv că dosarul cauzei a fost scos temporar din grefa instanței și deoarece cauza a fost reținută și examinată în mod nelegal de judecători care au fost aleși în mod arbitrar de DNA și de domnul judecător G.D.M.; și β) nu a fost imparțial deoarece domnul judecător G.D.M. o informase pe doamna judecător R.G. – chiar înainte de a prelua cauza – că achitarea reclamantei fusese incorectă și că va admite contestația în anulare formulată de DNA;

(ii) examinarea admisibilității contestației în anulare formulate de DNA a fost devansată și a avut loc în lipsa acesteia cu motivarea că decizia Curții Constituționale prin care această practică fusese declarată neconstituțională era pe punctul de a fi publicată și deși era clar (chiar înainte de publicarea deciziei) că această practică fusese neconstituțională;

(iii) completul care a pronunțat decizia penală din 22 octombrie 2015: α) nu a fost legal compus, având în vedere faptul că CCCAB a modificat în mod arbitrar componența completului a căreia i s-a repartizat cauza doar în luna în care cauza sa urma să fie judecată de completul respectiv; și β) nu a fost imparțial deoarece doamna judecător C.C.D. confirmase legalitatea arestării preventive a reclamantei pe motiv că doamna judecător L.D.S. era un reper de moralitate, iar cererea reclamantei de recuzare a doamnei judecător C.C.D.

fusese examinată de doamna judecător A.P.M., care se aflase într-o situație similară cu cea a lui C.C.D. (adică A.P.M. confirmase și arestarea preventivă a reclamantei) și se abținuse de la examinarea cauzei într-o etapă procesuală anterioară;

(iv) cererile reclamantei de strămutare a cauzei la o altă instanță de apel au fost respinse pentru unicul motiv că doamna judecător L.D.S. era președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și, prin urmare, avea autoritate asupra tuturor curților de apel, și după ce instanța a respins cererea de încuviințare de adăugare de probe la dosarul cauzei și a răsturnat sarcina probei în direcția reclamantei, chiar dacă autoritățile naționale au refuzat să îi furnizeze probele solicitate;

(v) la 11 septembrie 2015, instanța a ignorat notele scrise depuse de reclamantă cu privire la protecția drepturilor sale prevăzute de Convenție și nu și-a exercitat competența deplină prin respingerea cererii de examinare a legalității probelor disponibile;

(vi) excepțiile de neconstituționalitate ridicate de reclamantă au fost respinse în mod arbitrar de către instanțe, chiar dacă erau relevante pentru soluționarea cauzei; condamnarea sa s-a bazat în principal pe probe obținute de un colaborator sub acoperire; iar instanța a ignorat probele în favoarea sa sau le-a administrat în mod incorect.

86. În temeiul art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, reclamanta s-a plâns Curții că a fost acuzată și judecată de două ori pentru aceeași infracțiune. În special, instanțele au admis o contestație în anulare și au desființat decizia penală definitivă din 20 mai 2015, deși nu au existat indicii serioase cu privire la caracterul abuziv al procesului, având în vedere că motivele pentru care a fost admisă contestația în anulare fie fuseseră invocate tardiv de către doamna judecător L.D.S., nu DNA, fie fuseseră inechitabile.

87. În temeiul art. 14, 17 și 18 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, interpretat singur sau coroborat cu art. 6 din Convenție și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, reclamanta a formulat alte capete de cerere privind presupusul tratament discriminatoriu la care a fost supusă de către autorități și presupusele abuzuri de putere și restrângeri pe care acestea le-au aplicat drepturilor sale.

ÎN DREPT

I. CAPETE DE CERERE ÎN TEMEIUL ART. 6 DIN CONVENȚIE

88. Reclamanta s-a plâns de caracterul abuziv al proceselor penale în care a fost implicată. A invocat art. 6 din Convenție, care, în măsura în care este relevant, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.” [...]

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

[...]

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer; [...]"

89. Curtea constată de la bun început că numeroasele capete de cerere formulate de reclamantă se referă la diferite procese în care a fost implicată ca urmare a contestației în anulare formulate de DNA împotriva deciziei penale din 20 mai 2015, prin care a fost achitată.

90. În această privință, Curtea constată că, la 23 iulie 2015, curtea de apel a pronunțat două hotărâri diferite cu privire la cauza reclamantei. În primul rând, instanța a admis cererea DNA pentru preschimbarea termenului de judecată și a decis că admisibilitatea contestației în anulare formulate de DNA împotriva deciziilor penale din 20 mai 2015 trebuie examinată imediat (*supra*, pct. 23-24). Ulterior, instanța de apel a pronunțat o încheiere prin care a declarat admisibilă contestația în anulare formulată de DNA menționată (*supra*, pct. 25). Curtea constată, de asemenea, că această din urmă încheiere nu putea fi supusă unui control judecătoresc ulterior (*supra*, pct. 34) și că reclamanta a depus plângerile la Curte la 15 februarie 2016.

91. Prin urmare, capetele de cerere referitoare la această încheiere (*supra*, pct. 25) – inclusiv capătul de cerere referitor la examinarea, în lipsa reclamantei, a admisibilității contestației în anulare formulate de DNA – au fost formulate în afara termenului de 6 luni.

92. De asemenea, Curtea constată că unele dintre celelalte procese în care era implicată reclamanta – respectiv, cele soluționate prin deciziile penale definitive din 17 august 2015 și 22 octombrie 2015 (*supra*, pct. 33 și 72) – au ca obiect contestații în anulare împotriva unor hotărâri definitive care pot fi supuse unor astfel de căi de atac. Această cale de atac este considerată o cale de atac „extraordinară” în dreptul intern și are ca obiect redeschiderea proceselor care au fost soluționate prin hotărâri judecătorești definitive și executorii (a se vedea *Chivorchian împotriva României*, nr. 42513/98, pct. 33-35, 2 noiembrie 2004). Totuși, Curtea a acceptat faptul că, în anumite circumstanțe, contestația în anulare poate fi o cale de atac efectivă pentru toate părțile implicate în proces [a se vedea *Hilote împotriva României* (dec.) (Comitet), nr. 15838/06, pct. 11, 13 septembrie 2016; și *Elisei-Uzun și Andonie împotriva României*, nr. 42447/10, pct. 15 și 45, 23 aprilie 2019] și poate constitui uneori următorul element logic în lanțul de căi de atac interne, nu un mijloc extraordinar de redeschidere a procesului (*ibidem*)

93. Curtea a statuat că latura penală a art. 6 din Convenție se aplică proceselor penale având ca obiect căi de atac caracterizate ca extraordinare în dreptul intern, în cazul în care instanța este investită cu stabilirea acuzației. Această chestiune este examinată urmărind să se stabilească dacă, în cursul examinării căii de atac în discuție, instanța națională trebuia să pronunțe o hotărâre asupra temeiniciei acuzației în materie penală [a se vedea *Moreira*

Ferreira împotriva Portugaliei (nr. 2) (MC), nr. 19867/12, pct. 65, 11 iulie 2017]. În această privință, Curtea a acceptat faptul că, atunci când instanțele naționale au efectuat o examinare pe fond a mai multor aspecte ale incidentului procedural în litigiu și a consecințelor acestuia asupra validității pedepsei existente, chiar dacă sarcina instanței era de a soluționa cererea de încuviințare a căii extraordinare de atac, acest control ar putea fi considerat o prelungire a procesului încheiat și o repronunțare a unei hotărâri asupra temeiniciei acuzației în materie penală (*ibidem*, pct. 70-72).

94. În speță, Curtea consideră că nu este necesar să stabilească dacă art. 6 este aplicabil proceselor soluționate prin deciziile penale definitive din 17 august și din 22 octombrie 2015. Chiar presupunând că este aplicabil, capetele de cerere formulate de reclamantă sunt inadmisibile pentru următoarele motive.

95. Curtea va examina mai întâi capetele de cerere formulate de reclamantă cu privire la pretenziile încălcări ale dreptului său la o „instanță instituită de lege” și la o instanță „imparțială”. Aceasta reiterează principiile stabilite în jurisprudența sa privind cerința de „instanță instituită de lege” [a se vedea *Lavents împotriva Letoniei*, nr. 58442/00, pct. 114, 28 noiembrie 2002; și *Guðmundur Andri Ástráðsson împotriva Islandei* (MC), nr. 26374/18, pct. 211-213 și 216, 1 decembrie 2020] și de imparțialitate a judecătorilor (a se vedea *Alexandru Marian Iancu împotriva României*, nr. 60858/15, pct. 57-63, 4 februarie 2020).

96. În ceea ce privește susținerile reclamantei referitoare la completul care a pronunțat încheierea din 23 iulie 2015 (*supra*, pct. 24) și deciziile penale din 17 august și 11 septembrie 2015 [*supra*, pct. 85 lit. (i)], Curtea constată că judecătorii investiți inițial cu judecarea cauzei reclamantei au stabilit că dosarul a fost trimis la Inspekția Judiciară și nu era la dispoziția instanței la 24 și 26 iunie 2015. Se pare că Inspekția Judiciară a restituit dosarul cauzei la curtea de apel la 1 iulie 2015. Curtea nu este în măsură să identifice niciun element care ar determina-o să creadă că transferul administrativ al dosarului cauzei între instituțiile respective a fost nelegal sau efectuat pentru motive nelegale.

97. Prin urmare, în pofida susținerilor reclamantei, Curtea nu vede niciun motiv pentru a constata că absența temporară a dosarului de la grefa instanței era o invenție sau că absența acestuia nu era legitimă sau nu constituia un motiv pentru ca judecătorii M.N. și C.C.C. să nu judece cauza.

98. Curtea observă, de asemenea, că schimbarea componenței completului investit cu soluționarea contestației în anulare formulate de DNA a fost determinată de cererea DNA din 23 iulie 2015 de preschimbare a termenului de judecată, devansându-l [*supra*, pct. 85 lit. (ii)]. Desigur, argumentele în susținerea cererii sale se refereau la decizia Curții Constituționale, adoptată recent și încă nepublicată în acel moment, prin care se declarau neconstituționale dispozițiile care permit admiterea în principiu a unei contestații în anulare fără citarea părților (*supra*, pct. 23).

99. Totuși, DNA a prezentat mai multe argumente în susținerea cererii acesteia, care, citite împreună, sugerează că intenția sa a fost de a asigura o judecare rapidă a cauzei (având în vedere intensa mediatizare a procesului), nu de a evita posibilele efecte ale deciziei Curții Constituționale, susmenționate. În plus, decizia respectivă nu fusese publicată la data solicitării DNA și, prin urmare, nu avea nicio incidență în legătură cu cauza reclamantei. În plus, niciun element din susținerile reclamantei nu sugerează că decizia Curții Constituționale sau posibilele efecte ale acesteia l-ar fi împiedicat pe domnul judecător G.D.M. să examineze cererea de preschimbare a termenului de judecată.

100. De asemenea, Curtea constată că nu se contestă faptul că G.D.M. era judecător de permanență la 23 iulie 2015 sau că judecătorii M.N. și C.C.C. nu își puteau exercita atribuțiile profesionale în acea zi. În plus, reclamanta nu a susținut că existența unei liste de permanență pentru judecători pe perioada vacanței de vară era de natură excepțională sau determinată de motive arbitrare și nu există niciun indiciu în dosarul cauzei că autoritățile naționale au împărtășit opinia reclamantei potrivit căreia domnul judecător G.D.M. nu avea competența de a examina cererea referitoare la termenul de judecată.

101. Având în vedere aceste circumstanțe, Curtea nu poate accepta ideea că simplul fapt că judecătorii de permanență care alcătuiau completul la o anumită dată erau cunoscuți în prealabil ar putea fi considerat nelegal sau ca oferind unei părți sau unui judecător posibilitatea de a alege în mod arbitrar judecătorii care urmează să fie învestiți cu judecarea unei cauze.

102. Curtea constată că reclamanta s-a plâns în mod repetat autorităților naționale de nelegalitatea modului în care domnul judecător G.D.M. a preluat cauza în vederea judecării și a stabilit compunerea completului care a pronunțat deciziile penale din 17 august și 11 septembrie 2015. Totuși, în măsura în care acest capăt de cerere a fost formulat în stadiul corespunzător al procesului, autoritățile naționale au examinat temeinicia acestuia și l-au respins, motivând decizia.

103. Curtea reiterează faptul că, în principiu, încălcarea de către o „instanță” a dispozițiilor legale interne referitoare la stabilirea și competența organelor judiciare conduce la o încălcare a art. 6 § 1 și că, prin urmare, este competentă să examineze dacă legislația internă a fost respectată în acest sens. Totuși, având în vedere principiul general potrivit căruia, în primul rând, instanțele naționale sunt cele care trebuie să interpreteze dispozițiile de legislație internă, Curtea a constatat, de asemenea, că nu poate pune sub semnul întrebării interpretarea acestora decât dacă a avut loc o încălcare flagrantă a legislației interne (a se vedea, de exemplu, *Lavents*, citată anterior, pct. 114).

104. În opinia Curții, nu există niciun indiciu în speță cu privire la vreo încălcare flagrantă a legislației interne în deciziile prin care s-a stabilit compunerea completului care a pronunțat încheierea din 23 iulie 2015 și deciziile penale din 17 august și 11 septembrie 2015.

105. În ceea ce privește afirmația potrivit căreia completul sus-menționat a fost părtinitor, Curtea constată că din probele disponibile nu reiese că cererile de recuzare formulate inițial de reclamantă împotriva domnului judecător G.D.M. s-au bazat pe afirmația că acesta i-a dezvăluit doamnei judecător R.G. că avea idei preconcepute cu privire la cauză în vreo etapă a procesului sus-menționat.

106. Este adevărat că reclamanta a formulat acest capăt de cerere în fața instanțelor naționale într-un stadiu ulterior al procesului (*supra*, pct. 61), însă Curtea are îndoieli serioase că respectiva cale aleasă de reclamantă i-ar fi oferit o perspectivă de succes.

107. În această privință, Curtea constată că reclamanta a recunoscut și a susținut ea însăși că ar fi fost nelegal ca o instanță să admită contestația sa în anulare pentru motivele sus-menționate într-un stadiu atât de tardiv al procesului, având în vedere că a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștința de susținerile doamnei judecător R.G. cu privire la domnul judecător G.D.M. și ar fi putut depune cerere de recuzare a acestui din urmă judecător în stadiul ordinar al procesului (*supra*, pct. 26 și 61).

108. Prin urmare, capătul de cerere al reclamantei potrivit căruia completul care a pronunțat rezoluția din 23 iulie 2015 și deciziile penale din 17 august și 11 septembrie 2015 nu a fost compus în mod legal și nu a fost imparțial este vădit nefondată și trebuie să fie respinsă, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

109. În ceea ce privește susținerile reclamantei referitoare la completul care a pronunțat decizia penală din 22 octombrie 2015 [*supra*, pct. 85 lit. (iii)], Curtea constată că hotărârea CCCAB din 29 septembrie 2015 (*supra*, pct. 68) a fost determinată de motive obiective referitoare la administrarea instanței. Pe de altă parte, contestațiile repetate formulate de reclamantă împotriva hotărârii CCCAB, inclusiv în contencios administrativ (*supra*, pct. 80), au fost respinse de autorități prin decizii motivate. În plus, din probele disponibile nu reiese că reclamanta a contestat hotărârea CCCAB din 3 noiembrie 2015 (*supra*, pct. 80) în fața instanțelor de contencios administrativ.

110. Având în vedere aceste circumstanțe, Curtea nu poate fi de acord cu reclamanta că hotărârea CCCAB din 29 septembrie 2015 a fost arbitrară sau că a existat o „încălcare flagrantă” a legislației interne în ceea ce privește compunerea nominală a completului investit cu pronunțarea deciziei penale din 22 octombrie 2015.

111. În legătură cu pretinsa părtinire a doamnei judecător C.C.D., Curtea constată că aceasta a examinat legalitatea arestării preventive a reclamantei în primele stadii ale procesului reclamantei (*supra*, pct. 6). Totuși, din probele disponibile nu reiese că examinarea de către doamnele judecător C.C.D. sau A.P.M. a acestui aspect s-a bazat pe părerea lor despre nivelul de „moralitate” al doamnei judecător L.D.S., așa cum a afirmat reclamanta. Curtea reiterează că simplul fapt că un judecător de fond sau de apel a pronunțat și hotărâri din

etapa premergătoare judecării în legătură cu aceeași cauză – inclusiv privind arestarea preventivă – nu poate fi considerat ca justificând în sine temerile privind imparțialitatea judecătorului respectiv (a se vedea *Hauschildt împotriva Danemarcei*, 24 mai 1989, pct. 50 *in fine*, seria A nr. 154).

112. De asemenea, Curtea constată că reclamanta nu a contestat niciodată imparțialitatea doamnei judecător E.V.A.I. și că cererea de recuzare a doamnei judecător C.C.D. a fost respinsă pentru motive care nu par arbitrare sau vădit nerezonabile. Prin urmare, Curtea nu găsește niciun motiv pentru a nu ține seama de constatarea instanței naționale cu privire la imparțialitatea doamnei judecător C.C.D.

113. În ceea ce privește abținerea doamnei judecător A.P.M., Curtea constată că, spre deosebire de doamna judecător C.C.D., primul judecător a examinat cauza în calitate de judecător de drepturi și libertăți în primele etape ale procesului împotriva reclamantei; prin urmare, se pare că îi era interzis de normele relevante să examineze și o cale de atac introdusă în legătură cu aceeași cauză. Totuși, normele în discuție nu păreau să o împiedice pe doamna judecător A.P.M. să pronunțe încheieri în aceeași cauză referitoare la incidente procedurale, ca de exemplu imparțialitatea celorlalți judecători care examinau cauza.

114. În acest context, Curtea nu consideră ca fiind justificate în mod obiectiv îndoielile reclamantei cu privire la imparțialitatea completului investit cu pronunțarea deciziei penale din 22 octombrie 2015.

115. Prin urmare, capătul de cerere potrivit căruia completul care a pronunțat decizia penală din 22 octombrie 2015 nu a fost compus legal și nu a fost imparțial este vădit nefondat și trebuie respins, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

116. Curtea va examina acum celelalte capete de cerere ale reclamantei, referitoare la pretinsul caracter inechitabil al procesului penal îndreptat împotriva sa. În ceea ce privește capetele de cerere ale reclamantei privind respingerea cererilor sale de strămutare a cauzei și respingerea excepțiilor de neconstituționalitate [*supra*, pct. 85 lit. (iv)], Curtea constată că instanțele naționale au motivat în mod pertinent hotărârile pronunțate. Cu privire la cererile de strămutare a cauzei, instanțele au indicat mai multe motive (nu doar funcția doamnei judecător L.D.S. de președinte al Curții de Casație) atunci când au respins respectivele cereri (*supra*, pct. 78-79). Se pare că instanțele au discutat impactul pe care funcția doamnei judecător L.D.S. de președinte al Curții de Casație l-ar fi putut avea asupra procesului pentru simplul motiv că reclamanta a invocat acest aspect, iar instanțele au fost investite să examineze susținerile sale.

117. Având în vedere aceste circumstanțe, Curtea nu este în măsură să identifice niciun motiv pentru a sugera că hotărârile instanței de respingere a cererilor pentru strămutarea cauzei și de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate au fost viciate de motive arbitrare sau că au afectat caracterul echitabil în general al procesului.

118. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

119. În ceea ce privește capătul de cerere al reclamantei potrivit căruia instanța care a pronunțat decizia penală din 11 septembrie 2015 a ignorat unele dintre notele sale scrise și a refuzat să examineze legalitatea probelor disponibile [*supra*, pct. 85 lit. (v)], Curtea constată că avocatul ales al reclamantei a decis să limiteze concluziile susținute anterior în fața instanței în numele reclamantei (*supra*, pct. 76). În plus, hotărârea instanței de a nu controla legalitatea probelor disponibile nu poate fi considerată abuzivă, având în vedere că această chestiune a fost soluționată de judecătorul de cameră preliminară cu efect de autoritate de lucru judecat.

120. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

121. În ceea ce privește capetele de cerere ale reclamantei potrivit cărora condamnarea sa s-a bazat în principal pe probe obținute de un colaborator sub acoperire și că instanța a ignorat probele în favoarea sa ori le-a administrat în mod incorect [*supra*, pct. 85 lit. (vi)], Curtea reiterează principiile enunțate în jurisprudența sa referitoare la folosirea agenților sub acoperire [a se vedea *Ramanauskas împotriva Lituaniei (nr. 2)*, nr. 55146/14, pct. 52-62, 20 februarie 2018].

122. Curtea constată că probele disponibile nu sugerează că respectivul colaborator sub acoperire a provocat-o sau a instigat-o pe reclamantă să comită infracțiunea imputată. La data la care colaboratorul s-a implicat în cauză, reclamanta încercase deja în mod repetat să o contacteze pe doamna judecător L.D.S. cu mesaje amenințătoare.

123. Reclamanta nu a prezentat niciun argument sau nicio probă de natură să infirme constatarea instanțelor naționale în sensul că mesajele colaboratorului au avut ca scop clarificarea identității persoanei care o amenința pe doamna judecător L.D.S. și a cererilor sale exacte, nu să convingă persoana să comită o infracțiune. În plus, reclamanta a avut posibilitatea de a contesta legalitatea și relevanța probelor strânse de colaborator și administrate în fața instanțelor și, în măsura în care a procedat astfel, capetele sale de cerere în această privință au fost examinate și respinse prin hotărâri motivate care nu par a fi arbitrare sau vădit nerezonabile (*supra*, pct. 55).

124. În ultimul rând, Curtea constată că celelalte susțineri ale reclamantei se referă la administrarea incorectă a probelor de către instanțele naționale și, prin urmare, sunt de competența unei instanțe de gradul patru de jurisdicție.

125. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

126. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că reclamanta a formulat capetele de cerere referitoare la încheierea din 23 iulie 2015 după termenul de 6 luni și că celelalte capete de cerere ale acesteia sunt vădit nefondate.

127. Rezultă că aceste capete de cerere trebuie să fie respinse în conformitate cu art. 35 § 1, 3 și 4 din Convenție.

II. CAPĂT DE CERERE FORMULAT ÎN TEMEIUL ART. 4 DIN PROTOCOLUL NR. 7 LA CONVENȚIE

128. Reclamanta s-a plâns că a fost acuzată și judecată de două ori pentru aceeași faptă. Aceasta a invocat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, care, în măsura în care este relevant, prevede următoarele:

„1. Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

2. Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea cauzei, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

[...]”

129. Curtea reiterează principiile generale enunțate în jurisprudența sa în materie de duplicare a procesului penal [a se vedea *Mihalache împotriva României* (MC), nr. 54012/10, pct. 47-49, 8 iulie 2019]. De asemenea, reiterează faptul că chiar și duplicarea procesului penal în legătură cu aceeași faptă poate fi compatibilă cu art. 4 din Protocolul nr. 7, în cazul în care al doilea ciclu procesual implică redeschiderea unui proces în cazul în care acesta îndeplinește cerințele legate de excepția prevăzută de art. 4 § 2 din Protocolul nr. 7 (*ibidem*, pct. 127).

130. În prezenta cauză, chiar presupunând că a existat o duplicare a procesului penal în legătură cu aceeași faptă, Curtea observă că decizia penală definitivă din 20 mai 2015 de achitare a reclamantei a fost desființată pe motivul unui viciu de procedură grav – și anume lipsa de imparțialitate a doamnei judecător R.G. De asemenea, cauza a fost reexaminată de instanța care a pronunțat decizia penală definitivă. Obiectul noii proceduri a constat în aceeași acuzație în materie penală și validitatea hotărârii pronunțate anterior cu privire la aceasta.

131. Având în vedere constatările de mai sus, Curtea nu are nicio îndoială că decizia penală din 17 august 2015 de admitere a contestației în anulare formulate de DNA (*supra*, pct. 33) în speță a constituit o redeschidere a procesului ca urmare a unui viciu fundamental în cadrul procedurii anterioare, în sensul art. 4 § 2 din Protocolul nr. 7.

132. Cu privire la susținerile în sensul că instanțele au admis contestația în anulare pe motiv fie că a fost formulată după termen sau doar de către doamna judecător L.D.S., fie că a fost inechitabilă, având în vedere probele disponibile, Curtea constată că toate motivele și argumentele menționate de instanță la 17 august 2015 în decizia penală par să fi fost invocate și de DNA – nu doar de către doamna judecător (*supra*, pct. 15-25). Într-adevăr, unele

dintre argumentele DNA în susținerea contestației sale în anulare au fost invocate la 17 august 2015, nu la 29 mai 2015. Totuși, Curtea constată că aceste argumente se refereau la modul în care doamna judecător R.G. a motivat decizia penală din 20 mai 2015 (pe care a redactat-o), iar reclamanta nu a susținut și nici nu a dovedit că decizia penală respectivă a fost pusă la dispoziția părților la 29 mai.

133. În plus, din probele disponibile nu reiese că reclamanta a solicitat instanței care a pronunțat decizia penală din 17 august 2015 să respingă argumentele DNA din aceeași zi ca fiind formulate tardiv. În plus, Curtea constată că instanța națională, admitând contestația în anulare formulată de DNA, a examinat susținerile părților și probele disponibile și a motivat decizia penală pe care Curtea nu le consideră arbitrare sau vădit nerezonabile. Prin urmare, Curtea nu este convinsă de caracterul inechitabil al motivelor invocate de instanță pentru a admite contestația în anulare formulată de DNA.

134. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit nefondat, în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins, în conformitate cu art. 35 § 4 din Convenție.

III. CELELALTE CAPETE DE CERERE

135. În temeiul art. 14, 17 și 18 din Convenție și al art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, interpretat singur sau coroborat cu art. 6 din Convenție și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, reclamanta a susținut că a fost totodată victima altor încălcări ale drepturilor sale prevăzute de Convenție (*supra*, pct. 87).

136. Curtea a examinat aceste capete de cerere, astfel cum au fost prezentate de reclamantă. În lumina tuturor elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților enunțate în Convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că aceste capete de cerere trebuie să fie respinse ca vădit nefondate, în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, în unanimitate, Curtea

declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 4 februarie 2021.

Ilse Freiwirth
Grefier adjunct de secție

Gabriele Kucsko-Stadlmayer
Președinte